שער המצוות — פנחס

משפט הירושה כתיב ואל בני ישראל תדבר לאמר איש כי ימות ובן אין לו וגו' דרוש זה עמוק מאד מאד בענין ז' מלכים דמיתו והנה תחלה נציע הדינין והוא כי כשמת האדם ואין לו בנים הירושה חוזרת לאביו כבתחילה ואח"כ מאביו חוזרת הירושה לבניו האחרי' שהם אחי המת. גם נודע כי המתנה יש לה הפסק והירושה אין לה הפסק ודע שהנה אב ואם הם שני אותיות י"ה של הוי"ה וברא וברתא הם אותיות ו"ה של הוי"ה ובתחלה יצאו זו"ן בבחינת שבעה מלכים הנז' וכולם מתו בחיי אביהם והנה כמו שבמות האדם חוזר אל עפרו כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. כן אלו המלכים היו כוללים גוף ונפש הנק' אורות עצמות וכלים והכלים שהם גוף ירדו לעולם הבריאה הנקרא עפר אשר תחת עולם האצי' ושם היתה קבורתם והרוחניות שהם אורות העצמות הנק' נפש ורוח ונשמה עלו באצי' אל האלהים אשר נתנה היא אי' עי' הנק' אלהים דמעש' בראשי' ונתעלמו בתוכה בסוד העיבור כמבואר אצלינו באורך. ואמנם בתוך הכלים שירדו אל העפר נשארו בהם רפ"ח ניצוצין של אורות כדי שיוכלו להתקיים עד בא זמן תחייתם וקימתם כנודע והנה המתים הם גופות המלכים וממון הירוש' שלהם הם האורות שעלו באו"א כי להם משפט הירוש' כנ"ל ובחינת הנחל' אשר להם הרפ"ח ניצוצין של אורות שנשארו בתוך הכלים שהם הגופים ועדיין צריך לבאר ענין המתנה כי היא בחינ' אחרת זולת הנז' וענין אחי המת מי הם הנה נתבאר במקומו כי אחר מיתת אלו הז' מלכים חזר המאציל העליון והאציל אדם אחד כלול מזו"ן גם בבחי' אורות וכלים והנה הוא מבחי' הוי"ה דמ"ה דאלפין והמלכים ג"כ היו מבחי' זו"ן כנז' אלא שהיו מבחינת הוי"ה דס"ג ועתה נתחברו ונתקנו יחד זה עם זה ונעשה מהם אדם מחדש הנחלק לבחי' עתיק וא"א ואו"א וזו"ן דאצי' ועד"ז בכל שלשה עולמות בי"ע ג"כ:

ובזה נבא אל הענין כי הנה היורשין שהם אחי המת שנמשכ' להם הירושה מן או"א כי הירושה שהם אורות המלכים עלו למעלה באימא והרי ירשו אותם או"א ואח"כ או"א נותנים הירוש' הזאת לבניהם החדשים הנקר' אחי המת והוא הנק' אדם חדש דהוי"ה דמ"ה בבחי' הכלים שבהם ואלו הכלים החדשים הם היורשים אחי המת הלוקחים ירוש' זו שהיא האורות הראשונים דס"ג וזו נק' ירושה ובחינת האורות החדשים שבהם דהוי"ה דמ"ה היא הנק' (עיין ש"מ ש' חו"פ פ"ח) מתנה שנתנו להם אביהם במתנה חדשה עתה ולא מצד ירושת אחיהם. והנה נתבאר כי גם המלכים דמיתו חיו ונתקנו ונתחברו עם אלו החדשים והם בחי' כלים ורפ"ח ניצוצין דאור שנשארו בתוכ' כנ"ל והנה בתחלה עולין אלו הרפ"ח ניצוצין למעל' באצי' ומתחברין עם היורשי' הנז' החדשים דמ"ה בסוד העיבור תוך מעוי דאי' ואלו הניצוצין נק' נחלה בסוד נחלת אבות לפי שלעולם נשארו תוך כלים הראשוני' דס"ג ולא זזו משם אפי' אחר מיתתם ועליהם נאמר לא תסוב נחלה ממטה אל מטה אחר ותמיד נק' ע"ש הכלים דס"ג של המלכים שמתו (ואחר שעלו רפ"ח ניצוצין עולים גם

הכלים הראשוני' דס"ג של המלכים שמתו) והם הגופות שלהם המתחברי' שם בסוד העיבור גו מעוי דאימא ומתחברים עמהם ומכולם נעשה אדם אחד הכולל ד' עולמות אבי"ע כנז' ובחינת אלו הכלים נק' תחיית המתים שהם הגופים הראשונים שוכני עפר וחזרו לחיות וליתקן:

ועתה נבאר איך הירוש' אין לה הפסק והמתנה יש לה הפסק דע כי כשנאצלו מלכין קדמאין שהם בחינת זו"ן הראשונים שהם נחלקים לשבעה מלכים כי ז"א היה בן ו"ק לבד ונוקבי' נקודה אחת קטנה בלבד והרי הם שבעה מלכים ויען לא יצאו שלמים מתו ונתבטלו וכבר נתבאר כי היו בבחינת אורות וכלים אלא שהיו בבחי' ו"ק דז"א ונקודה קטנה דנוקבא ואח"כ כשנתקנו והוא שנתחברו עמהם אחיהם היורשים החדשי' והם מוחין דז"א ג' ראשונות שבו בבחי' אורות וכלים ג"כ ואז נשלם לפרצ' שלם מי"ס שלימות גם בנוק' נתוספו בה כל הי"ס שבה זולתי נקוד' קטנה שהיתה בה בתחילה כנז' בבחי' אור וכלי וגם אלו שניתוספו בה הם אורות וכלים ואז גם היא נשלמה לפרצוף גמור מי"ס שלימות וכבר נתבאר במקומו כי כל מה שהיו להם בתחלה שהוא בחי' ו"ק ראשונים דז"א ונקודה קטנה דנוקבי' הם קיימים לעולם ואף בזמן שיש ח"ו איזה פגם למטה חוזר הז"א לבחינת ו"ק הראשונים ונוקבים לנקודה קטנה וענין זה אינו נגר' מהם ואינו מסתלק' לעולם ואותן הארות שלהם הראשוני' של זמן המלכים הנקר' ירושה אין לה הפסק ותמיד קיימי' בהם אבל המתנה שהם האורות החדשי' שהן מוחין דז"א וכל בחינות נוקבא חוץ מן הנקוד' הראשונ' הכל נק' מתנה שבאה להם בסוד תוספת וכל זה מסתלק בעת הפגם ולזה אמרו מתנה יש לה הפסק וזכור היטב הקדמ' זו כי היא שורש הידיע' והנה מכללות הדרוש הזה יתבאר לך כי כל מה שיש בכל העולמות כול' הם מבחינת ז' מלכים שמתו והם שורש הכל ואחר כך נתקנו ע"י התוספת הנ"ל וכל משפטי התור' וסודותי' כולם בנויים עליהם למי שיש בו דעה להבין מתחלת האצי"ע ס תחיית המתי הרמוז' בהם כנז':